

съ треперящи ржце вдигна короната. Тръгна къмъ Омортага. Боилитѣ измъкнаха мечоветѣ си, вдигнаха ги нагоре

за клетва. Кудиятъ дяволъ изхвъркна навънъ съ проклятие, а ангелътъ на смъртъта поведе нагоре спасената душа.

А. Каралийчевъ

КОЛЕДЕНЪ ДАРЪ

Славейтъ и славейката живѣха на края на гората. Много рѣдко се събираха съ другитѣ птички, защото никоя не ги обичаше. Но славейтъ не се сърдѣха и пакъ помагаша на всички. Ако нѣкоя птичка се уморѣше отъ работа, славейтъ довършваше гнѣздото ѝ. Ако майката бѣше болна и нѣмаше кой да нахрани малкитѣ, славейката цѣлъ день ловѣше мушички и ги носѣше на чуждитѣ пиленца. Паднѣше ли нѣкое малко пиленце отъ гнѣздото, дветѣ птички по цѣлъ день се навъртаха около него, носѣха му водица и храна.

Славейтъ и славейката не жалѣха времето си, не мислѣха за умора и навсѣкжде се притичаха на помощъ. Но другитѣ птици ни веднажъ не имъ казаха добра дума и постоянно говорѣха противъ тѣхъ.

Червеношийката високо разправяше на другитѣ:

— Ухъ, какъ можах да се родятъ такива грозни птици!

А кълвачътъ викаше:

— Да нѣматъ ни едно шарено перце!

— Грозятъ ни гората, — цвърчеше врабчето.

— Баремъ да пѣха, — гордо чуруликаше Косътъ.

Това се повтаряше всѣки день. Славейтъ и славейката слушаха и не смѣха да се покажатъ отъ гнѣздото си.

Една вечеръ Славейчето каза на своята другарка.

— Това вече не се търпи! Да избѣгаме отъ гората и да отидемъ въ друга страна, дето не ни познаватъ.

И решиха на другата сутринъ да тръгнатъ. Още въ тъмни зори напустнаха гората. Летѣха цѣлъ день и цѣла нощъ и стигнаха брѣга на морето.

— И морето ще прехвъркнемъ, — рече Славейчето. — Да бѣгаме далечъ отъ тази страна!

Колко дена пѣтуваха презъ морето, птичкитѣ не знаеха. Най-сетне стигнаха една непозната страна. Додето очитѣ имъ виждаха, се простираше безкрайно голѣма равнина само съ пѣськъ, пѣськъ и ни едно дръвче. Слънцето и пѣськътъ бѣха горещи и парѣха крилцата имъ. Гърлата имъ пре-